

Den 28. oktober påstod skatteministeren, at han ikke kendte købesummens størrelse. Det er nu kommet frem, at han udmærket kendte købesummens størrelse.

Skatteministeren har også gentagne gange påstået, at der ikke var tale om et ubetinget fradrag. Eksempelvis sagde skatteministeren den 27. oktober 1993 i Folketinget, at nogle har forsøgt at udlægge teksten, som om Sparekassen Nordjylland var blevet tildelt et fradrag, uanset om man lider tab eller ej, og han tilføjede: »Det er bestemt ikke tilfældet.«

Med undersøgelsesrettens klare konklusion ved vi nu, at det lige bestemt trods skatteministerens ord var det, der var tilfældet, og at skatteministeren var bekendt med dette. Altså endnu en fuldkommen usandhed.

Skatteministeren oplyste den 27. oktober til Folketinget, at sagen havde fulgt en helt sædvanlig principiel skatteretlig behandling, og at afgørelsen var truffet ud fra samme helt sædvanlige principielle regler. Samtidig benægtede han, at han havde skiftet holdning undervejs og først havde været imod den valgte konstruktion.

Også disse forhold kan alle nu takket være Frank Poulsens beretning forvisse sig om er helt åbenlyse usandheder, som skatteministeren har fortalt for at forsøge at skjule sagens reelle indhold. Og sådan findes der en hel stribe urigtige og vildledende svar til Folketinget.

Hvis vi skal forblive ved skatteministerens svar til Folketinget den 27. oktober, er der et enkelt klart svar, som både skatteministeren og statsministeren vist bør mindes om: På spørgsmålet, om det er skatteministeren, der har det fulde skatteretlige og skattemæssige ansvar i den her sag, svarede skatteministeren kort og klart: Ja. Dengang vidste skatteministeren godt, hvad ministeransvarlighedsloven går ud på, og han erkendte, at det nødvendigvis var ham, der bærer ansvaret. Og det var endda på trods af, at han dengang påstod, at det var Told- og Skattestyrelsen, der havde truffet afgørelsen om fordeling af de skattemæssige hensættelser.

Det fremgår af rapporten, at det var skatteministeren selv, der traf afgørelsen, og det må da så meget mere indicere, at det stadig er ministeren, der har ansvaret.

Beretningen om Sparekassen Nordjyllands overtagelse af engagementer fra Himmerlandsbanken er bemærkelsesværdig klar og utvetydig. Den konkluderer, at der er givet et ulovligt fradrag, at det er skatteministeren, der har truffet beslutning herom, at skatteministeren vidste,

hvad han gjorde, og at Sparekassen Nordjylland skal have pengene, uanset at tilsagnet er givet på et ulovligt grundlag.

Der er således tale om både ulovlig administration og efterfølgende vildledning af Folketinget. Det står særdeles klart efter læsning af beretningen, og derfor er der for os at se heller ingen grund til at sætte flere undersøgelser i gang om den sag for at kunne placere det politiske ansvar.

Skatteministeren har ansvaret for den åbenlyse ulovlighed, og det er dybt beklageligt, at denne regering, som ellers lancerer sig selv som moralens vogter i moralens årti, nu får moral og retfærdighed til at ende som et spørgsmål om at have flertal til at forhindre, at man må tage sit ansvar.

Regeringen slynger om sig med stærke ord, men se til, om den lever op til dem og handler efter ordenes virkelighed. Moral og etik er ikke kun et spørgsmål om at bruge ordene, men først og fremmest et spørgsmål om at efterleve dem.

Skatteministeren prøver at undskylde sig med en form for god tro, at han ikke kendte reglerne tilstrækkeligt, og med, at han blot fulgte embedsmændenes råd. Nu er uvidenhed om reglerne ikke et kriterium, der fritager for ansvar. Ej heller er det ansvarsfritagende for en minister, hvis han har fået for dårlig rådgivning, men det fremgår også ganske tydeligt af beretningen, at skatteministeren var gjort opmærksom på, at der ikke var hjemmel til den ønskede løsning.

Derudover må man jo også huske på, at skatteministeren hele tiden har signaleret, at han er særdeles velbevandret udi skattelovgivningens detaljer. Som tidligere skattepolitisk ordfører, formand for Folketingets Skatteudvalg og nu genudnævnt skatteminister er han kendt for aldrig at forsømme en lejlighed til at belære andre om skattelovgivningens finurligheder.

Samme skatteminister er også gået i front mod almindelige borgere, som af vanfare er kommet i klemme i de uoverskuelige regler. Han har forlangt konsekvens og ansvar for alle andre, uden hensyn til hvor indviklede reglerne end måtte være. Derfor er det meget nærliggende at komme til at tænke på bibelcitater, der siger: Nok ser du splinten i din broders øje, men ikke bjælken i dit eget.

Hvis regeringen regner med, at befolkningen skal holde landets love, så må den selv gå forrest og vise vejen. Hvordan tror statsministeren, at denne skatteminister med nogen ret efterføl-